R 5774 Justification - Reckoned And Actual

நீதிமானாக்கப்படுதல் - எண்ணப்படுதலும் உண்மையிலும்

“நீதிமானாக்கப்படுதல்” என்ற வார்த்தையில் சரியானபடி நமது கவனத்தை செலுத்த, மனிதனிடம் என்ன கஷ்டம் உள்ளது, விசுவாசத்தின் மூலமாகவோ, வேறு எதன் மூலமோ நீதிமானாக்கப்படுதலை பெற வேண்டிய அவசியம் என்ன என்பதை ஆராய்ந்து கண்டு பிடிக்க நமது சிந்தை பின்னோக்கி செல்ல வேண்டும். மனிதன் பாவியாகி, சர்வ லோகத்தின் மகா நியாயாதிபதியாகிய தேவனால் மரணதண்டனை கொடுக்கப்பட்டான் என்ற உண்மையே, மனிதன் நீதிமானக்கப்படுவதற்கான அவசியம் என்பதை நாம் காண்கிறோம். ஆதாமின் விழுதலுக்கு முன் அவன் தேவனடைய குமாரன் என்று அழைக்கப்பட்டான். இயேசு வரும்வரை ஆதாமுக்கு பிறகு யாரும் அந்த பெயரால் அழைக்கப்படவில்லை. இயேசு தேவனுடைய குமாரன் என்று அழைக்கப்பட்டார், ஏனெனில் அப்படியாக அவர் பிறந்தார். அவர் உலகத்திற்கு வருவதற்கு முன், முன்–மனித நிலைமையில் அப்படி இருந்தார்.

“நீ சாகவே, சாவாய்” என்கிற தீர்ப்பின் கீழ், ஜீவனுக்கு அபாத்திரராக அவர்கள் இருந்ததினாலேயே ஆதாமும் அவனது பிள்ளைகளும் மரண தண்டனை கொடுக்கப்பட்டார்கள். அது மாத்திரமல்ல, வியாதி, ஆபூரண சிந்தை ஆகியவை தண்டனை நிறைவேறுதலோடு சேர்ந்து கொண்டது. அந்த தண்டனையின் மற்ற பகுதி, தேவனிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு தேவனுக்கு அந்நியராகுதல் ஆகும். மனிதன் மறுபடியும் தேவனுடைய கிருபை மற்றும் ஆசீர்வாதத்திற்குள் வருவதற்கு பாவத்திற்கான ஒரு பலி தேவையாயிருந்தது. அந்த பலி கொடுக்கப்படும் வரை நீதிமானாக்கப்படுதல் முழு அர்த்தத்தில் இருக்க முடியாது.

இஸ்ரயேலருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட மோசேயின் பிரமாணத்தை, இஸ்ரயேலர் கைக்கொண்டால், தேவனோடு ஐக்கியமும், கடந்த பாவங்களுக்கான மன்னிப்பும், நீதிமானாக்கப்படுதலும் அவர்களுக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டது என்ற அப்போஸ்தலர் பவுல் குறிப்பிட்டார். பதினைந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக முயற்சித்தும் அதை அவர்களால் கைக்கொள்ள முடியவில்லை என்பதை கண்டார்கள். ஏனெனில், தேவனுக்கு முன்பாக நியாயப்பிரமாணத்தின் கிரியைகளினாலே எந்த மனுஷனும் நீதிமானாக்கப்படுவதில்லை. (கலாத்தியர் 2:16) நியாயப்பிரமாணத்தை கைக்கொள்ள முடியாததால் இடைக்காலத்தில் யாரும் நீதிமானாக்கப்படவில்லை. ஆனாலும் சிலர் ஒரு சரியான ஆவி, ஒரு விசுவாசத்தின் ஆவி மற்றும் கீழ்ப்படிதல் ஆகியவைகளின் வெளிப்படுத்துதலினால் தங்களை தேவனிடம் அர்ப்பணித்தார்கள். இவர்களை பழங்கால பாத்திரர் (பழைய ஏற்பாட்டு விசுவாசிகள்) என்று நாம் அழைக்கிறோம். ஆபேல், ஏனோக்கு, நோவா, ஆபிரகாம், யோபு, மோசே மற்றும் அனைத்து தீர்க்கதரிசிகளும் இந்த வகுப்பில் அடங்குவர். எபிரெயர் 11ஆம் அதிகாரத்தை பார்க்கவும்.

பழைய ஏற்பாட்டு கால விசுவாசிகளுக்கு வந்த நீதிமானாக்கப்படுதல் ஜீவனுக்கான நீதிமானாக்கப்படுதல் அல்ல. கிறிஸ்து மரிக்கும் வரை, பாவத்திற்கான மீட்பின் விலைக் கிரயம் கொடுக்கப்படும் வரை ஜீவனுக்கான உண்மையான நீதிமானாக்கப்படுதல் வர வாய்ப்பே இல்லாதிருந்தது. “நம்மை தேவனிடத்தில் சேர்க்கும்படி அநீதியுள்ளவர்களுக்குப் பதிலாக நீதியுள்ளவராக கிறிஸ்து மரித்தார்.” (1 பேதுரு 3:18) இதற்காக கிறிஸ்து மரித்ததினால் கிறிஸ்து மரிக்கும் வரை யாரும் தேவனிடத்தில் கொண்டு வரப்படவில்லை பதிலுக்கு பதில் என்ற தேவனுடைய ஏற்பாட்டின்படி வேறு ஏதாவது வழியில் மனுக்குலத்தை நீதிமானாக்க முடியுமென்றால், கிறிஸ்து மரித்திருக்கமாட்டார். வேறு எந்த முறையிலாவது பழைய ஏற்பாட்டுகால விசுவாசிகள் ஜீவனுக்காக நீதிமானாக்கப்படமுடியுமென்றால், இவர்களும் மற்ற மனிதர்களும் நீதிமானாக்கப்பட்டிருப்பார்கள். கிறிஸ்துவின் மரணத்திற்கு அவசியமிருந்திருக்காது.

ஜீவனுக்கு நீதிமானாக்கப்படுதல்

ஆபிரகாம் மற்றும் அனைத்து பழைய ஏற்பாட்டு கால விசுவாசிகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட தேவனுடனான உறவுக்கும் இந்த யுகத்தில் விசுவாசத்தை அப்பியாசப்படுக்கிற நமக்கு வருகிற உறவுக்கும் உள்ள குறிப்பிட்ட வித்தியாசம் என்ன? இரண்டு வகுப்பாருக்கும் “நீதிமானாக்கப்படுதல்” என்ற வார்த்தை பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆபிரகாம் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்பட்டான், அதேபோல் நாமும் விசுவாசத்தினாலே நீதிமான்களாக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து மூலமாய் தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோம். ஆனால் கடந்த யுகத்தில் ஆபிரகாமும் மற்றவர்களும் கடந்த யுகத்தில் சட்டப்பூர்வமான அர்த்தத்தில் அவர்கள் தேவனோடு சமாதானம் பெற்றிருந்திருக்க முடியாது. ஏனெனில் கிறிஸ்து இன்றும் உலகத்திற்கு வந்து உலக பாவங்களுக்காக மரிக்காதிருந்தார். ஆபிரகாம் தேவனோடு நண்பனாயிருக்கும்படி நீதிமானாக்கப்பட்டிருந்தான் என்று பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆதாம் பாவம் செய்த போது இழந்தவைகளில் ஒன்று சிருஷ்டிகருடனான நட்பு ஆகும். ஆகையால் மனிதன் தேவனுக்கு அந்நியனாயிருந்தான். ஆகையால் மனிதன் தேவனுக்கு அந்நியனாகவும், “துர்க்கிரியைகளினாலே சத்துருவாகவும்” இருந்தான். ஆனால் தேவன் ஆபிரகாமை அவரது நண்பனாகக் கருதினார்.

ஆபிரகாமின் விசுவாசம் அவரது கிரியைகளினாலே வெளிப்படுத்தப்பட்டது. அவர் வெறுமையாக விசுவாசத்தைக் காட்டவில்லை. அவரது அப்பியாசப்படுத்தும் முறையில் கீழ்ப்படிதலின் கிரியைகளினால் அவர் மெய்ப்பித்துக் காட்டினார். அவரது விசுவாசம் சோதிக்கப்பட்ட பிறகு, சில வாக்குத்தத்தங்களை அவர் தேவனிடமிருந்து பெற்றார். அதன் பிறகு ஒரு சத்துருவாக அவர் கருதப்படவில்லை. ஆனால் தேவனுடனான நடப்புக்காக நீதிமானாக்கப்படுவதற்கும், ஜீவனுக்கு நீதிமானாக்கப்படுவதற்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது. ஆபிரகாம் ஜீவனுக்காக கிறிஸ்து இல்லாமல் நீதிமானாக்கப்பட்டிருந்தால், இவருக்கோ உலகிலுள்ள மற்றவர்களுக்கோ ஒரு இரட்சகரே தேவைப்பட்டிருக்காது. அனைவரும் அதே போல நீதிமானாக்கப்பட்டிருக்கக் கூடும்.

ஆனால் நாம் இரட்சிக்கப்படும்படியாக வானத்தின் கீழெங்கும் வேறு நாமம் கட்டளையிடப்படவில்லை என்று வேத வாக்கியங்கள் நிச்சயப்படுத்துகிறது. ஆனால் இயேசுவின் நாமத்தின் மேலும் அவரது இரத்தத்தின் மேலும் விசுவாசம் வைத்து அவர் மூலம் தேவனிடம் உறவுக்குள் வருவதன் மூலமாகவேயன்றி நாம் இரட்சிக்கப்பட முடியாது என்றால், ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு, மோசே, தீர்க்கதரிசிகள் மற்றும் மற்ற பாத்திரவான்கள் வேறுவழியில் நீதிமானாக்கப்பட்டிருக்க முடியாது. அதுவரை இன்னும் வராதிருந்து, தமது கிரியைகளை இன்னும் நிறைவேற்றாதிருந்த ஒரு இரட்சகர் மேல் விசுவாசத்தை அப்பியாசப்படுத்த முடியாதிருந்ததால், அவர்கள் சட்டப்பிரகாரமான நீதிமானாக்கப்படுதலை பெறவே இல்லை; அதாவது ஜீவனுக்கு நீதிமானாக்கப்படவில்லை. எனினும் அவர்களது தேவனிடத்திலான கீழ்ப்படிதல் சோதிக்கப்பட்டு, மெய்ப்பிக்கப்பட்டது. மேலும் அவர்கள் தேவனுடைய நண்பர்களாக கருதப்பட்டு, தெய்வீக திட்டத்தின் சில அம்சங்களை ஓரளவுக்கு தெரிந்துகொள்ள செய்யப்பட்டார்கள். இவைகளை ஆபிரகாமுக்கு மறைக்க மாட்டேன் என்று கூறினார், ஏனெனில் அவன் அவருடைய நண்பன்.

ஆதாம் விழுந்து போனதிலிருந்து மனுக்குலத்தின் மேல் சாபம் இருந்து வந்திருக்கிறது. ஒரே சமயத்தில் உலகத்தின்மேல் தேவனுடைய ஆசீர்வாதமும் சாபமும் இருக்க முடியாது. இன்னும் ஆசீர்வாதம் வரவில்லை. கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் இருக்கிறவர்கள் மட்டுமே ஜீவனுக்கு நீதிமானாக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். ஆபிரகாமின் பெரும் விசுவாசம் மற்றும் பூரண கீழ்ப்படிதலினிமித்தம், அவரது சந்ததி மூலமாக மனுக்குலத்திற்கு இந்த ஆசீர்வாதம் வரும் என்று கர்த்தர் ஆபிரகாமுக்கு அறிவித்தார். ஆனால் இந்த சுவிசேஷ யுகத்தில் விசுவாசிகள் தங்கள் சரீரங்களை ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுக்க அழைக்கப்பட்டதுபோல, ஆபிரகாம் அழைப்படவில்லை. இயேசுவின் காலத்திற்கு முன் "தமது அடிச்சுவடுகளை தொடர்ந்து வரும்படி"யாரும் வெளியரங்கமாக சந்தர்ப்பத்தை பெறவில்லை. (1 பேதுரு 2:21)

"ஸ்திரீகளிடத்தில் பிறந்தவர்களில் யோவான் ஸ்நானனைப் பார்க்கிலும் பெரிய தீர்க்கதரிசி ஒருவனுமில்லை; ஆகிலும் தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் சிறியவனாயிருக்கிறவன் அவனிலும் பெரியவனாயிருக்கிறான்" என்று இயேசு கூறினபோது இதைக் குறிப்பிட்டார். (லூக்கா 7:28)

தேவனுடைய பணிவிடைக்காரர்களும் அவரது குமாரர்களும்

பரலோக ராஜ்யத்தில் இருக்கிற அனைவரும் யோவான் ஸ்நானனைக் காட்டிலும் பெரியவர்களாயிருந்தால், அவர்கள் ஆபிரகாம், ஏனோக்கு முதலானவர்களைக் காட்டிலும் பெரியவர்களாயிருப்பார்கள். ஏன் இப்படி இருக்கிறது? இதற்கு பதில் என்னவென்றால், இயேசுவை பின்பற்றுபவர்கள் யோவான் ஸ்நானன் அல்லது மற்றவர்களைக் காட்டிலும் பாத்திரர் என்பதால் அல்ல. பெந்தெகொஸ்தே நாளுக்கு பிறகுதான் தேவனுடைய வீட்டின் குமாரர்கள் ஆகும் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்பட்டது. மேலும் தங்களது சிலுவையை எடுத்துக் கொண்டு இயேசுவை பின்பற்றினவர்களுக்கு மட்டுமே இந்த சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்பட்டது. இவர் இந்த வகுப்பாருக்கு முன்னோடியாக இருந்ததால் இவருக்கு முன் யாரும் இருந்திருக்க முடியாது. யாரெல்லாம் குமாரர்களாக ஆக முடியும் என்பதை யோவானின் சுவிசேஷம் குறிப்பிட்டது. "அவருடைய நாமத்திலே விசுவாசமுள்ளவர்களாய் அவரை (இயேசு) ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் எத்தனை பேர்களோ அத்தனை பேர்களும் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும்படி, அவர்களுக்கு அதிகாரம் (சலுகை) கொடுத்தார். அவர்கள் இரத்தத்தினாலாவது மாம்ச சித்தத்தினாலாவது புருஷனுடைய சித்தத்தினாலாவது பிறவாமல், தேவனாலே பிறந்தவர்கள்." இந்த வகுப்பார் சலுகை பெற்றவர்கள்; "அனுக்கிரக காலமாகிய" குறித்த காலத்திலே அவர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்; சுவிசேஷ செய்தி அவர்களுக்குச் சென்றிருக்கிறது.

ஆபிரகாமுக்கு சுவிசேஷம் முன்பாகவே சொல்லப்பட்டது என்று பரிசுத்த பவுல் கூறினாலும். இதே அர்த்தத்தில் சுவிசேஷம் அவருக்கு செல்லவில்லை. தேவன் தமது நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தினார் என்று நாம் காண்கிறோம். ஆனால் சுவிசேஷத்தின் முக்கியமான அம்சத்தை ஆபிரகாம் அறியவில்லை; ஏனெனில் பாவத்திற்கான பலி இன்னும் செலுத்தப்படவில்லை. இயேசு வந்து வழியை ஆயத்தப்பண்ணும்வரை தேவனால் யாரையும் நீதிமானாக்கி அவர்களை குமாரர்களாக ஆக்க முடியவில்லை; தேவனுடைய குமாரர்களாகும் சலுகை இயேசுவின் காலத்தில் அவரை ஏற்றுக் கொண்டவர்களுக்கு முதலாவது கொடுக்கப்பட்டது. அதற்கு முன் விசுவாசத்தை அப்பியாசப்படுத்தியவர்கள் அனைவரும் நண்பர்கள் அல்லது பணிவிடைக்காரர்கள், இஸ்ரயேல் "பணிவிடைக்காரர்களின் வீடு" என்று அழைக்கப்பட்டது. "மோசே பணிவிடைக்காரனாய், அவருடைய வீட்டில் எங்கும் உண்மையுள்ளவனாயிருந்தான். கிறிஸ்துவோ அவருடைய வீட்டிற்கு மேற்பட்டவரான குமாரனாக உண்மையுள்ள

வராயிருக்கிறார். நம்பிக்கையினாலே உண்டாகும் தைரியத்தையும் மேன்மைபாராட்டலையும் முடிவுபரியந்தம் உறுதியாய்ப் பற்றிக் கொண்டிருப்போமாகில், நாமே அவரது வீடாயிருப்போம்." (எபிரெயர் 3:1–6)

ஆகவே வீட்டின் பணிவிடைக்காரர்களுக்கும் வீட்டின் குமாரர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தையும் அதற்கான காரணத்தையும் நாம் காண்கிறோம். சபையானது ஆபிரகாம் ஈசாக்கு, மோசே மற்றும் தீர்க்கதரிசிகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்த நோக்க முடையது என்றோ சுபாவத்திலேயே குறைந்த பாவம் உடையது என்றோ நாம் நினைக்கக் கூடாது. ஆனால் இந்த சந்தர்ப்பம் நமக்கு வந்திருக்கிறது. மற்றவர்கள் தேவனுடைய "குறித்த காலத்தில்" இல்லாததால் இந்த சந்தர்ப்பம் வரவில்லை. குமாரர்களின் வீட்டில் நுழைந்து தேவனுடைய சுதந்தரராவதற்காக சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்திக் கொள்வது நமக்குரியதாகும்.

ஜீவனுக்கு நீதிமானாக்கப்படுதலைத் தொடர்ந்து அர்ப்பணம்

ஆகவே, பிறகு சபையானது கிறிஸ்துவின் பலியின் புண்ணியத்தின் மூலமாக ஜீவனுக்கான நீதிமானாக்கப்பட்டது. ஏனெனில் தேவன் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய சிலவற்றை அவர்கள் பெற்றிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் அவர்கள் தங்களை தேவனுக்கு சமர்ப்பித்தார்கள். ஆபிரகாம் எந்த பலியின் புண்ணியமும் இல்லாததால் அவரால் தேவனுக்கு ஏற்புடைய பலியை செலுத்த முடியவில்லை. ஏனெனில் அவர் விழுந்து போன ஆதாமின் சந்ததியாக இருந்து, ஒரு பாவியாக இருந்தார். தெய்வீக ஏற்பாட்டின்படி எந்த குறைவுள்ள பலியும் தேவனுடைய பலிபீடத்திற்கு வரக்கூடாது. ஆனால் தற்போது, கிறிஸ்து மரித்து, உயிர்த்தெழுந்து, பரலோகத்திற்கு எழுந்தருளி, தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் நுழைந்து, மீட்கும் பொருளை சபைக்காக கொடுத்திருக்கிறார். நமது அர்ப்பணத்தில் அவரது நீதியை நமக்கு சாட்டி, நமது நீதிமானாக்கப்படுதலை நிறைவு செய்தார். நாம் எல்லாவற்றிலுமிருந்து இலவசமாக நீதிமானாக்கப்படுகிறோம். நாம் மரணத்தை விட்டு நீங்கி ஜீவனுக்கு உட்பட்டிருக்கிறோம். நமது சரீரங்களை பரிசுத்தமும் தேவனுக்கு பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுத்து, புதிய சுபாவத்திற்கு – தெய்வீக சுபாவத்திற்கு ஜெநிப்பிக்கப்படுதலை பெற்றுக் கொள்வது நம்முடையதாகும்.

இந்த முழு நீதிமானாக்கப்படுதலை பெறாமல், ஆபிரகாமோ அல்லது வேறு யாராவது நமது கர்த்தரின் காலம் வரை தனது சரீரத்தை ஒரு பலியாக கொடுக்க முடியாது. இந்த செய்தி இயேசுவின் நாட்களுக்கு முன் போதிக்கப்படவில்லை. கிறிஸ்து "ஜீவனையும் அழியாமையையும் சுவிசேஷத்தினாலே வெளியரங்கமாக்கினார்" என்று நாம் வாசிக்கிறோம். அவர் வருவதற்கு முன் இவைகள் வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வரப்படவில்லை. ஜீவனுக்காக வழி திறக்கப்படாதிருந்தது. ஒரு காலத்தில் மனுக்குலத்திற்கு ஆசீர்வாதம் வரும் என்கிற வாக்குத்தத்தம் ஆபிரகாமுக்கு மங்கலாகவும் தெளிவற்ற நிலையிலும் இருந்தது. ஆனால் நித்திய ஜீவனோ அல்லது அழியாமையோ மேன்மையான ஜீவ நிலைமையோ அவருக்கு தெளிவாக்கப்படவில்லை. ஒரு ஆசீர்வாதம் வருகிறது என்பதை சாதாரணமாக அறிந்திருந்தார். மேலும் தேவனுக்கு இசைவாக நடக்கும்படி நாட விசுவாசம் பெற்றிருந்தார்.

சுவிசேஷ யுக சபைக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள சந்தர்ப்பங்கள் எப்படிப்பட்ட ஆச்சரியமானதாக இருக்கிறது! "முதலாவது கர்த்தரால் அறிவிக்கப்பட்டு, பின் அவரிடத்தில் கேட்டவர்களாலே நமக்கு உறுதியாக்கப்பட்டதுமாயிருக்கிற இவ்வளவு பெரிதான இரட்சிப்பைக் குறித்து நாம் கவலையற்றிருப்போமானால் தண்டனைக்கு எப்படித் தப்பித்துக் கொள்வோம்." (எபி 2:3,4) இந்த "பெரிதான இரட்சிப்பு" எங்கே அறிவிக்கப்பட ஆரம்பித்தது என்பதை இங்கே அப்போஸ்தலர் தெளிவாக அறிவிக்கிறார். இதற்கு முன்னதாக இது தெளிவாக்கப்படவில்லை. நமது ஆண்டவரின் அப்போஸ்தலர்கள் அப்பொழுது அளிக்கப்பட்ட மரணத்திலிருந்து ஒரு இரட்சிப்பை, ஜீவனுக்குள்ளான ஒரு இரட்சிப்பை அறிவித்திருக்கக்கூடும். ஆனால் அவர்கள் காலத்திற்கு முன் வாழ்ந்தவர்கள் அதை அறிவித்திருக்க முடியாது. இரட்சிப்பின் சுவிசேஷத்தை முதலாவது நமக்கு கொண்டு வந்தவர் இயேசுதான். இதைப்பற்றிய அவரது வார்த்தைகளை கேட்ட அப்போஸ்தலர்கள் அதை உறுதிப்படுத்தினார்கள்.

ஜீவனுக்கு நீதிமானாக்கப்படுதலைத் தொடர்ந்து அர்ப்பணம் வரும், இது முன்னே இருக்காது. அர்ப்பணம் என்பது ஒருவர் தன்னை கர்த்தருக்கு அர்ப்பணிப்பது; ஒருவரது சித்தத்தையும் அனைத்தையும் தேவனிடம் சமர்ப்பிப்பது ஆகும். சபையோடு தொடர்புபடுத்தும்போது, அர்ப்பணிப்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதையும் தெரிவிக்கிறது. "நீங்கள் உங்களை பரிசுத்தப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள் (பிரதிஷ்டை பண்ணுங்கள்)" நான் உங்களை பரிசுத்தப்படுத்துவேன் (பிரதிஷ்டை செய்வேன்)" என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. சுவிசேஷ யுகத்தில் இயேசு கிறிஸ்து மூலமாக நம்மை தேவனிடம் ஒப்புக் கொடுப்பது நமது சலுகையாக இருக்கிறது. இயேசு பிரதான ஆசாரியனாக இருந்து, முன்குறிக்கப்பட்ட தொகை நிறைவாகும் வரை இந்த பலிகளை ஏற்றுக் கொள்கிறார். இப்படியாக அவரால் நீதிமானாக்கப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர்கள் பிதாவினால் ஏற்புடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு, பரிசுத்த ஆவி வந்து தெய்வீக சுபாவத்திற்கு ஜெநிப்பிக்கப்படுகிறார்கள்.

நமது ஆண்டவரின் மூன்றரை வருட ஊழியத்தில் தமது சீஷர்களிடம் அவர்கள் தம்மில் நிலைத்திருந்தால் ஆசீர்வதிக்கப்படுவார்கள் என்று அவர் அறிவித்தார். இயேசு முதலில் தமது பலியை நிறைவேற்றி, மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்பட்டு, பரலோகத்திற்கு எழுந்தருளி தம்மை அவர்களுக்காக பிதாவினுடைய பிரசன்னத்தில் தோன்றும் வரை, அவர்கள் தேவனுக்கு முன்பாக சட்டபிரகாரமாக நிற்க முடியாது. பிறகு

அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியை ஜெநிப்பிக்கும் வல்லமையுடன் பெற்றார்கள், இது வெளியரங்கமாக காண்பிக்கப்பட்டது. பெந்தெகொஸ்தே நாளில் இது அவர்களுக்கு வந்தது. அவர்கள் முன்னரே தங்களை அர்ப்பணம் செய்திருந்தார்கள். கிறிஸ்துவும் அவர்களை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார். அந்த சமயத்தில் செய்யப்படக்கூடியவைகள் அனைத்தும் செய்யப்பட்டன. சபையை அமைக்கப்போகிறவர்களுக்காக தேவனுக்கு முன்பாகத் தோன்றி மீட்கும் பொருளை கொடுக்கும்வரை எதுவும் தேவையான நிலைக்குரியதாக இல்லை. பெந்தெகோஸ்தே நாளில் அதற்கு முன் அல்ல, அவர்கள் ஆவியினால் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டு, தேவனுடைய பிள்ளைகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டார்கள். இதுவே அவர்களது அர்ப்பணத்தின் நிறைவாக, அதன் பலனாக இருந்தது.

அர்ப்பணத்தின் தற்கால நோக்கம்

முன்கூட்டி தீர்மானிக்கப்பட்ட தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட வர்களின் எண்ணிக்கையில் கடைசி அங்கம்வரை கிறிஸ்துவின் மூலம் தேவனிடத்தில் வருகிறவர்களை அவர் ஏற்றுக் கொள்ள விருப்பமுள்ள வராயிருக்கிறார் என்று வேத வாக்கியங்கள் நமக்கு அறிவிக்கின்றன. அதன் பிறகு கதவு அடைக்கப்படும் – தயையின் கதவு அல்ல. ஆனால் சுவிசேஷ யுகத்தில் மட்டுமே, கிறிஸ்துவின் உடன் சுதந்தரராயிருக்கும்படி கொடுக்கப்பட்ட பரம அழைப்பின் கதவு அடைக்கப்படும. சுவிசேஷ யுகத்தில் இதற்காகவே அர்ப்பணம் (Consecration) செய்யப்படுகிறது. கிறிஸ்துவின் புண்ணியத்தை தேவன் நம்மேல் சாட்டுவதற்கு முன்னரே, தேவனிடம் நம்மை அர்ப்பணம் பண்ணுவதில் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை நாம் செய்ய வேண்டும். இதைச் செய்கிறவர்கள் மட்டுமே கிறிஸ்துவின் புண்ணியம் சாட்டப்பட்டு நீதிமான்களாக்கப் படுவார்கள்.

“ஒருவன் என் பின்னே வரவிரும்பினால் அவன் தன்னைத்தான் வெறுத்து, தன் சிலுவையை அனுதினமும் எடுத்துக் கொண்டு, எனனை பின்பற்றக்கடவன்.” இதுதான் நிபந்தனை. வேறு எந்த வழியிலும் கிறிஸ்து நமது பரிந்து பேசுகிறவராயிருக்கமாட்டார். “நமக்காக (ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டவர்கள்) தேவனிடத்தில் பரிந்து பேசுகிறவரை நாம் பெற்றிருக்கிறோம்.” ஆனால் எந்த விதத்திலும் அவர் உலகத்திற்கு பரிந்து பேசுகிறவர் அல்ல. அவர் நமக்கு பரிந்து பேசுகிறவர். அவர் மூலம் பிதாவினிடத்தில் வருகிற அனைவருக்கும் அவர் பரிந்து பேசுகிறவர். அங்கீகரிக்கப்பட்ட வர்களைத் தவிர வேறு யாரும் மகா தெய்வீக நீதிமன்றத்தை அணுக முடியாது.

இயேசு தம்மை பலியாக ஒப்புக் கொடுத்தின் மூலம் மகா பிரதான ஆசாரியரானார். தேவனுடைய வீட்டில் மகா பிரதான ஆசாரியரானதினால், பிதாவுடன் ஒப்புரவுக்கு வருகிற அனைவருக்கும் அவர் பரிந்து பேசுகிறவராயிருக்கிறார். அவர்தான் அவர்களுக்கு உத்தரவாதி (ஜாமீன்). இந்த நிலைமையில் அவர் தமது சொந்த நிபந்தனையை விதிக்க உரிமையுடைவராயிருக்கிறார். அந்த நிபந்தனை என்னவென்றால் தன்னைத்தான் வெறுத்து தன் சிலுவையை எடுத்துக் கொண்டு அவரைப் பின்பற்றுகிறவனை மட்டுமே தமது சீஷனாக அவர் ஏற்றுக் கொள்வார்.

கிறிஸ்தவர்கள் என்று தங்களை வெளியரங்கமாக கூறிக்கொள்பவர்கள் பெருந்திரளானவர்களாக 40 கோடி பேர் இருக்கிறதாக நாம் காண்கிறோம். சிலர் சிறைகளிலும், சிலர் இராணுவத்திலும், இங்கேயும் அங்கேயுமாக இருப்பார்கள்; அவர்களில் பெரும்பாலானோர் செல்வத்திற்காகவும் மிகுந்த சந்தோஷத்திற்காகவும் முயற்சி செய்கிறார்கள். வெகுசிலரே ஜீவனுக்காக நீதிமானாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். சிலர் ஆபிரகாமைப் போல கொஞ்சமாக நீதிமானாக்கப்பட்டிருக்கலாம். நன்மை செய்கிற முயற்சிக்கிற அளவுக்கு நீதிமான்களாக்கப் படுகிறார்கள். ஆனால் ஜீவனைப் பெறுவதற்கு, முழுமையாக நீதிமானாக்கப்படுதல் அவசியம். கர்த்தரிடத்தில் நம்மை முழுமையாக அர்ப்பணிப்பதால் மட்டுமே முழுமையான நீதிமானாக்கப்படுதல் நம்மிடம் வருகிறது. ரோமர் 12:1

அகில உலகமும் இன்னும் புறஜாதியாராக இருக்கிறார்கள்

புறஜாதியினர் ஆபிரகாமின் நாட்களிலோ, இயேசுவின் நாட்களிலோ நீதிமானாக்கப்படவில்லை. உண்மையிலேயே புறஜாதியினர் இன்னும் நீதிமானாக்கப்படவில்லை. தேவனிடத்தில் உடன்படிக்கையின் உறவுக்குள் வந்திருக்கிறவர்களைத் தவிர மற்ற உலகத்தார் அனைவரும் புறஜாதியினர். இஸ்ரயேலர்கள் உலகத்தில் உள்ள மற்றவர்களை சில சமயத்தில் ஜாதிகள் என்றும் சில நேரத்தில் புறஜாதிகள் என்றும் சில சமயத்தில் ஜனங்கள் என்றும் அழைப்பார்கள். இந்த மூன்று வார்த்தைகளும் இஸ்ரயேல் அல்லாதவர்களை குறிக்கிறது.

கிறிஸ்து நம்மிடையே வந்திருந்து தமது இரத்தத்தின் மூலமாக ஜீவனுக்காக வழியை திறந்ததினால் தேவனுடன் ஒரு விசேஷித்த உடன்படிக்கைக்குள் வருவதற்கு நாம் சலுகை பெற்றிருக்கிறோம். புதிய உடன்படிக்கை இஸ்ரயேலருக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது, விரைவில் உலகத்தினரும் வருவார்கள். “பலியினாலே என்னோடு உடன்படிக்கை பண்ணின என்னுடைய பரிசுத்தவான்களை என்னிடத்தில் கூட்டுங்கள்” என்ற அவரது கட்டளையில் சபைக்கு தேவன் பெற்றிருக்கிற விசேஷித்த உடன்படிக்கை காண்பிக்கப்படுகிறது. (சங்கீதம் 50:5) பலியினால் மட்டுமே, நமது சித்தத்தை விட்டுக் கொடுப்பதினால் மட்டுமே, நமக்குரிய அனைத்தையும் விட்டுக் கொடுப்பதினால் மட்டுமே இந்த உடன்படிக்கைக்குள் நாம் வரமுடியும். மகா பரிந்து பேசுகிறவர் இல்லாமல் யாரும் வரமுடியாது. அது ஒரு பலியின் உடன்படிக்கை. புறஜாதியாராகிய உலகமானது இப்படிப்பட்ட ஒரு பலியின் உடன்படிக்கைக்குள் நுழைந்ததில்லை; ஆகையால் அவர்கள் தேவனுடைய குமாரர்கள் என்ற நிலைமைக்கு வரமுடியவில்லை. அதற்கான தெளிவான நிபந்தனைகளை அறியாமல் இந்த நிலைமைக்கு யாரும் வரமுடியாது.

யூத யுகம் முடிவடைந்து சுவிசேஷ அழைப்பு புறஜாதிகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட பொழுது, ரோம நூற்றுக்கு அதிபதியாகிய கொர்நேலியு முதலாவது அந்த உடன்படிக்கைக்குள் நுழைந்தான். கொர்நேலியு தேவனுடைய அழைப்பை பெறுவதற்கு முன் அவன் ஒரு நீதியுள்ளவனும் தேவனுக்கு பயந்தவனுமாயிருந்தான் என்றும் அவன் எப்பொழுதும் தேவனை நோக்கி ஜெபம் பண்ணுகிறவனும் தருமம் பண்ணுகிறவனுமாய் இருந்தான் என்றும் வாசிக்கிறோம். அவன் நல்ல குணமுள்ளவனாய் இருந்தான் என்று நாம் சொல்வோம். ஆனால் அவன் புறஜாதியானாக இருந்தபடியால் அவனால் அழைப்புக்குக் கீழாக வரமுடியாதிருந்தது. ஆனால் தற்போது சுவிசேஷ அழைப்பு புறஜாதிகளுக்கும் செல்லக்கூடிய காலம் வந்திருந்தது. பிதாவானவர் கொர்நேலியுவை உடனே ஏற்றுக் கொண்டாரா? இல்லை. கர்த்தர் அவனிடம் ஒரு தூதனை அனுப்பினார். அந்த தூதன் கொர்நேலியுவிடம் கூறியதாவது: "உன் ஜெபங்களும் தானதருமங்களும், தேவனுடைய சந்நிதியில் வந்தெட்டியிருக்கிறது." இவைகளெல்லாம் முன்னமேயே கவனிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அதுவரை தேவனால் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடாதிருந்தது.

கொர்நேலியுவுக்கான இந்த செய்தி அவனை தேவனுடனான உடன்படிக்கையின் உறவுக்குள் கொண்டுவந்ததா? ஓ, இல்லை! கர்த்தருடைய தூதனானவன் அவன் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று மட்டும் கூறினான். அவன் கூறினதாவது, "இப்பொழுது நீ யோப்பா பட்டணத்துக்கு மனுஷரை அனுப்பி: பேதுரு என்று மறு பேர் கொண்ட சீமோனை அழைப்பி, அவன் தோல் பதனிடுகிறவனாகிய சீமோன் என்னும் ஒருவனிடத்தில் தங்கியிருக்கிறான். நீ செய்ய வேண்டியதை அவன் உனக்குச் சொல்லுவான்." இந்த வார்த்தைகள் அவசியமானது; அறிவானது அத்தியாவசியமானது. அறியாமையினால் நீதிமானாக்கப்பட கூடாது. அது தேவனுடைய திட்டமுமல்ல. கொர்நேலியுவும் அவனது குடும்பத்தாரும் தயாராயிருந்தார்கள். அவன் அறிந்திருக்கிறபடி அவன் முன்னரே, அர்ப்பணம் செய்தவனாயிருந்தான். புறஜாதியினரை எப்படி கையாளுவது என்பதை பரிசுத்த பேதுரு அறியாதிருந்தார். ஆகையால் தேவன் தமது சித்தத்தை ஒரு காட்சி மூலம் அவருக்கு வெளிப்படுத்தினார்.

தேவன் தம்மிடம் உடன்படிக்கையின் உறவுக்குள் வந்தாலன்றி எந்த ஒரு புறஜாதியானையும் நீதிமானாக்கமாட்டார் என்ற உண்மைக்கும், இப்படிப்பட்ட உறவுக்குள் வருவதற்கு அவர் நியமித்த வழியைத் தவிர வேறு வழி இல்லை என்ற உண்மைக்கும் கொர்நேலியு விஷயத்தில் தேவன் நமக்கு ஒரு குறிப்பை கொடுக்கிறார். யூதர்களுக்கான ஒரு விசேஷித்த வழி மோசே மற்றும் நியாயப்பிரமாணம், பிறகு அங்கிருந்து கிறிஸ்துவுக்குள் செல்ல வேண்டும். புறஜாதியார் தேவனுடன் உடன்படிக்கையின் உறவுக்குள் வருவதற்கான முறை, "நல்ல ஒலிவ மரத்தோடு," ஒட்டவைக்கபடுவதேயாகும். இந்த ஒலிவ மரத்தின் வேர் ஆபிரகாமின் உடன்படிக்கையாகும். (ரோமர் 11:16-22) கிறிஸ்துவினுடையவர்களாகிறவர்கள் ஒரு இஸ்ரயேலனாக, ஆபிரகாமின் உண்மையான வித்தின் அங்கமாக ஆக வேண்டும். இதை நாம் வித்தாகிய கிறிஸ்துவின் மேலுள்ள விசுவாசத்தினாலும் அவருடைய மரணத்துக்குள்ளான ஞானஸ்நானத்தினாலும் செய்கிறோம். ஆகையால் நாம் இனி உலகத்தாரல்ல. முழு உலகமும் புறஜாதியாராக இருக்கிறது. ஏனெனில் அவர்கள் தேவனுடன் உடன்படிக்கையின் உறவில் இல்லை. அவர்கள் புறஜாதியார். வேதவாக்கியங்களின் நிலைப்பாட்டில் புறஜாதியினர் எல்லாம் புற மதத்தினர்.

"பரிசுத்தவான்கள் உலகத்தை நியாயந்தீர்ப்பார்கள்"

ஆபிரகாமின் வித்தாயிருக்கிற கிறிஸ்து மூலம் பூமியின் சகல ஜாதிகளும் ஆசீர்வதிக்கப்படும். "நீங்கள் கிறிஸ்துவினுடையவர்களானால், ஆபிரகாமின் சந்ததியாராயும், வாக்குத்தத்தத்தின் படியே சுதந்திரராயும் இருக்கிறீர்கள்." "நாம் இன்னும் உலகத்தை ஆசீர்வதிக்கவில்லை"; நாம் இன்னும் உலகத்தை நியாயந் தீர்க்கவில்லை. அப்படி செய்யும்படி இன்னும் கட்டளையிடப்படவில்லை. ஆனால் பரிசுத்த பவுல் கூறினதாவது: "பரிசுத்தவான்கள் உலகத்தை நியாயந்தீர்ப்பார்கள் என்று அறியீர்களா? நாம் தேவதூதர்களையும் நியாயந்தீர்ப்போம் என்று அறியீர்களா?" (1 கொரிந்தியர் 6:2,3) இது நாம் மாம்சத்தில் இருக்கும் போது அல்ல. ஆனால் முதலாம் உயிர்த்தெழுதலில் மகிமையடைந்த பிறகு, நாம் நியாயாதிபதிகளாக இருக்க வேண்டும்.

ஆகையால் உலகத்திற்காக ஒரு மகா நியாயத்தீர்ப்பின் நாளை தேவன் நியமித்திருக்கிறார். (அப் 17:31; சங் 96:9,13;98:1-9; அப் 15:13-18) பரிசுத்தவான்கள் கிறிஸ்துவுடன் நியாயாதிபதிகளாக இருப்பார்கள். உலகமானது ஆதாமுக்குள் இன்னும் தண்டனைக்குள்ளாக இருக்கிறது. அவர்கள் யாராயிருந்தாலும் நீதிமானாக்கப்படுதலை இன்னும் பெற வேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். அதற்கு முதலாவது அந்த புதிய உடன்படிக்கையில் அந்த நீதிமானாக்கப்படுதலுக்கான அடிப்படை வேலைகள் செய்யப்படவேண்டும். கிறிஸ்து கல்வாரியில் தாம் கொடுத்த பலியின் மூலமாகவே அவர் அந்த புதிய உடன்படிக்கையை இஸ்ரயேலருடன் செய்வார். அது பழைய நியாயப்பிரமாண உடன்படிக்கையைப் போலவே இருக்கும். ஆனால் அது மேலான மத்தியஸ்தராகிய தலையும் சரீரமும் சேர்ந்த கிறிஸ்துவாக இருப்பார். பழைய நியாயப்பிரமாண உடன்படிக்கை நிழலான பலிகள் மூலமாக ஏற்படுத்தப்பட்டதுபோல, புது உடன்படிக்கையானது "மேலான பலிகளின்" அடிப்படையில் ஏற்படுத்தப்படும். இந்த சுவிசேஷ யுகத்தின் வேலை காளை மற்றும் வெள்ளாட்டுக்கடா இவைகளின் பலிகளைக் காட்டிலும் "மேலான பலிகளை" செலுத்துவதாகும். இந்த "மேலான பலிகளை" செலுத்துபவர்கள் தலையாகிய இயேசுவும் அவரது சபையாகிய சரீர அங்கங்களுமாகும். அவரது சரீரத்தின் கடைசி அங்கம் "திரைக்குள்ளாக" நுழையும் பொழுது எல்லா பலிகளையும் அவர் முடித்திருப்பார். அதன்பின்பு இயேசுவின்

அடிச்சுவடுகளை பின்பற்றுகிற சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்படாது. ஏனெனில் ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலானவர்கள் மட்டுமே ஆசாரியராக முடியும். இவர்கள் பிரதான உயிர்த்தெழுதலாகிய அவரது உயிர்த்தெழுதலில் பங்குபெறுவார்கள். இதைப் பற்றிப் பேசும்போது அப்போஸ்தலர் கூறுகிறதாவது: “நாம் எல்லோரும் மறுரூபமாக்கப்படுவோம்.” ஏனெனில் “மாம்சமும் இரத்தமும் தேவனுடைய ராஜ்யத்தை சுதந்தரிப்பதில்லை.” (1 கொரி 15:50–54) இந்த வகுப்பார், ராஜ்யத்தை சுதந்தரித்துக் கொள்ளும் பொழுது, இந்த உலகத்தை நியாயந்தீர்க்கும்படியாக தயாராக்கப்பட்டிருப்பார்கள்.

அடுத்த யுகத்தின் வேலை

உலகத்தின் பாவங்களுக்காக நீதிக்கு முன்னால் மீட்கும்பொருள் கொடுக்கப்பட்டவுடனே, அனைத்து மனுக்குலமும் தங்களை விலை கொடுத்து வாங்கியவரிடம் திரும்பும். இனி நீதி அவர்களை எதுவும் செய்ய ஏதுவிராது. ஏனெனில் அவர்கள் கிறிஸ்துவின் கையிலிருப்பார்கள். பிறகு அவர் ஜீவனை அளிப்பவராகவும், நியாயாதிபதியாகவும் ராஜாவாகவும் இருப்பார். அவரது ஆயிர வருட அரசாட்சியில், யாருக்காக அவர் மரித்தாரோ அவர்களை விழித்தெழச்செய்து, அவர்களை உயர்த்துவதே அவரது வேலையாய் இருக்கும். கர்த்தரோடு இசைந்திருக்க வரும்படியும் அவரது ஊழியத்திற்கு தங்களை அர்ப்பணிக்கவும் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்படும். அப்படிச் செய்வதற்கு அவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் பரிசு நித்திய ஜீவனும் மனித நிலையில் பூரணத்துவமும் ஆகும். இப்படி தங்களை அர்ப்பணிப்பவர்கள் சீரழிவிலிருந்து முழு பூரணத்திற்கு உயருவார்கள். அவர்களது பூரணமாகுதல் அவர்களது நீதிமான்களாகுதலாக இருக்கும். ஏனெனில் இதன் பொருள் சரியாக்கப்படுதலாகும்.

இப்பொழுது சபை பெற்றிருக்கிற நீதிமானாக்கப் படுதலுக்கும், உலகம் பெறப் போகிற நீதிமானாக்கப்படுதலுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்ன வென்றால், சபையானது கிறிஸ்துவின் புண்ணியம் சாட்டப்படுதலினால் உடனடியாக, நீதிமானாக எண்ணப்படுதலை, விசுவாசத்தினால் பெற்றிருக்கிறது, ஆனால் உலகமானது தன்னுடைய கிரியைகளினால் நீதிமானாக்கப்படும் இது உண்மையாக சரிபண்ணப்படுதல், உண்மையான பூரணத்துவம். ஆனால் இப்பொழுதும் சரி, அப்பொழுதும் சரி, விசுவாசமும் உண்மையான இருதயமும் இல்லாமல் நீதிமானாக்கப்படுதல் இருக்காது. கர்த்தருடைய தற்கால ஏற்பாட்டின்படி பூரண கிரியைகளும் முக்கியமானதாக இருக்கிறது. புது கிருஷ்டியானது உண்மையிலேயே நீதியாயும் பூரணமாயும் இருக்கிறது. பிதாவானவர் கிறிஸ்துவின் புண்ணியத்தை நமது அபூரண சரீரத்துடன் சாட்டுதல் செய்து, நமது அபூரண மாம்சத்தை மரித்ததாக எண்ணுகிறார். இப்படியாக நமது அபூரண கிரியைகள் கிறிஸ்து மூலமாக பூரணமாக கருதப்படுகிறது. பூரண புது சிருஷ்டியானது, சிறிய ஆரம்பத்திலிருந்து படிப்படியாக, மாம்ச சரீரத்தை அதன் வேலைக்காரனாக பயன்படுத்திக்கொண்டு, வளர்ந்து, பெருகி முதிர்ச்சி அடைகிறது.

ஆனால் உலகத்திற்கு இது வேறு விதமாக இருக்கிறது. அவர்களுடையது, கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தினால் முத்திரையிடப்பட்டு, புது உடன்படிக்கையின் மூடுதலின் கீழாக சிந்தையையும் சரீரத்தையும் ஒரு நீதிமானாகுதலின் நிலைமைக்கு படிப்படியாக வருகிற ஒரு வேலையாக இருக்கிறது.அவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு வருடமும் பூரணத்தை நெருங்கி தொடர்ந்து வருவார்கள். அந்த உச்சத்தை அவர்கள் அடையும்போது அவர்கள் முழுவதுமாக நீதிமான்களாக்கப்பட்டிருப்பார்கள், அல்லது முழுவதும் நீதிமானாயிருப்பார்கள்; அவர்கள் தங்களது கடைசி பரீட்சையில் உண்மையுடன் ஜெயங்கொண்டால், ஆயிரவருட யுக முடிவில் நித்திய ஜீவன் என்கிற பரிசு அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும். கிறிஸ்து மத்தியஸ்த வேலையை முடிக்கும்பொழுது, அந்த யுகம் முடியும் வரை தேவனுடைய நோக்கு நிலையில், உலகின் மரித்தவர்கள் உயிரடைய மாட்டார்கள். இந்த காலக்கட்டத்தில், தேவனுடைய ஏற்பாடுகளுக்கு இணக்கமாக வராதவர்கள் இரண்டாம் மரணத்தில் மரிப்பார்கள்; அவர்கள் “மிருக ஜீவன்களைப்” போல அழிக்கப்படுவார்கள். (2 பேதுரு 2:12)

இரண்டாம் மரணம் முதல் மரணத்தைப் போல் தான் இருக்கும், இது கணப்பொழுதில் நடக்கும்; இது பிதாக்களின் பாவத்தினால் அல்ல, தனிப்பட்ட ஒருவரது சொந்த பாவத்திற்காக இருக்கும்; அது நிரந்தரமாக இருக்கும். இது முதல் மரணத்தைப் போல அல்ல, இரண்டாம் மரணத்திலிருந்து மீட்பு கிடையாது; “கிறிஸ்து இனி மரிப்பதில்லை.” நீதிமான் களுக்கான பரிசு நித்திய ஜீவன். முழுவதுமாக சோதிக்கப்பட்டு, நிரூபணம் செய்யாமல் யாருக்கும் நித்திய ஜீவன் கொடுக்கப்படாது. ஆகையால் இனி எப்பொழுதும் அலருதலும், வருத்தமும், மரணமும் இராது என்று தேவன் உத்தரவாதம் தரமுடியும். ஏனெனில் அனைவரும் தேவனுடன் முழுமையாக இசைவாயிருப்பார்கள்.

உலகத்திற்கான சோதனைக் காலம் சீக்கிரத்தில் வரும் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். ராஜ்யத்திற்கான கதவு இன்னும் மூடப்படவில்லை என்று நாங்கள் நினைக்கிறோம். ஆனால் இதைக்குறித்த எந்தவித விசேஷித்த செய்தியும் இல்லை. ஏனெனில் புறஜாதியார் காலம் முடிந்தவுடனேயே பரம அழைப்பிற்கான கதவு மூடப்படும் என்று கர்த்தர் கூறவில்லை. கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் கடைசி அங்கம் சேர்க்கப்பட்டு, உண்மையுள்ளவனாக காணப்பட்டு, அவனது ஓட்டத்தை முடித்து, திரைக்குப்பின்னால் நுழையும் பொழுதுதான் கதவு மூடப்படும். “ஆயத்தமாயிருந்தவர்கள் அவரோடேகூடக் கலியாண வீட்டுக்குள் பிரவேசித்தார்கள்; கதவும் அடைக்கப்பட்டது.” பிறகு அது அடைக்கப்படும், ஏனெனில் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்கள் எண்ணிக்கையில் யாரும் சேர்க்கப்படமுடியாது, அதற்கான காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை என்று நாங்கள் நம்புகிறோம்.